

House of Animals in Oekraïne

"Iedere dag heeft House of Animals contact met de dierenasielen en -vrijwilligers die wij steunen in Oekraïne", vertelt Karin Soeters. "Dat is intensief en bijzonder. Mooie berichten over dieren die gered zijn, nieuwe verblijven die gerealiseerd zijn, sterilisatie-activiteiten, een nieuwe generator die met grote blijdschap in ontvangst wordt genomen en ga zo maar door. Trots voel ik mij dan dat we dit dankzij onze donateurs hebben kunnen realiseren." Een verslag.

Karen met collega's en beveiligers.

Maar vaker huilt mijn hart bij het lezen van de berichten. Zo ook begin juni. Na al het oorlogsgeweld waar deze mensen en dieren aan blootgesteld zijn, is na een ontploffing een grote stuwdam doorgebroken. Het water in de regio Nova Kakhovka stroomt in enorme hoeveelheden door de straten. Veel dieren zijn in nood en kunnen geen kant op. Er is dringend hulp nodig. Reddingsteams van asielen die we als House of Animals steunen, hebben het al zo waanzinnig druk. Toch gaan zij op pad om nog meer dieren te redden. Vaak met gevaar voor eigen leven. Zoals de dierenbeschermers van Pegasus, de één na grootste dierenopvang van Oekraïne. We krijgen berichten dat ze gestrand zijn op een gevaarlijke weg vol mijnen en explosies. De nacht zullen ze daar moeten doorbrengen. Ons crisisteam is ondertussen dag en nacht in touw om te bekijken hoe we als House of Animals het beste hulp kunnen bieden aan de reddingsteams ter plaatse - maar wat is dit moeilijk. Het gaat niet alleen om honden en katten, maar ook om paarden, koeien, varkens en wilde dieren uit een dierentuin. Waar moeten al deze dieren heen, hoe moet hun voeding betaald worden?

Er is een acuut probleem ten aanzien van voedsel en huisvesting. Het water is heel erg koud, waardoor dieren in shock geraken en dringend (medische) behandeling nodig hebben. En dan de berichten van dieren die vastzitten aan een ketting en zijn verdronken. Het is te erg voor woorden... En de (door Google vertaalde) berichten blijven binnenstromen.

'Hallo, mijn lieve vrienden!! Alles is heel triest, er stroomt water, ik kan de dieren niet in de steek laten. Nu meer dan ooit

Ook paarden moesten vluchten voor de oorlog.

heb ik jullie hulp echt nodig, ik moet eten kopen, alle winkels kunnen sluiten, ik wil eten kopen en de honden naar een veilige plek brengen.' 'Ik smeek gewoon, alsjeblieft we moeten dieren en mensen redden. We hebben Armageddon en een catastrofe, het is de hel, ik zal ze redden en voeden. Er zijn veel oude mensen en bedlegerige invaliden. Ik wil ze helpen, ze moeten gered worden. We hebben geen elektriciteit, water en gas, er is niets.'

Nervus voor vertrek

Wat voelen mijn lieve collega's en ook ik ons machteloos. En dus besluiten we terug te gaan naar Oekraïne. We moeten onze vrienden helpen dieren te redden. Een spannende beslissing. Oekraïne is opgedeeld in verschillende regio's met de kleuren groen (het westen), oranje (in het midden) en rood (in het oosten) om te duiden hoe gevaarlijk het er is. Wij gaan naar de rode zone in het oosten van het land, waar de overstroming na de damdoorbraak plaatsvond. Precies zoals de vorige keer ben ik nerveus in de nacht voorafgaand aan het vertrek. Maar zodra we de grens van Polen naar Oekraïne overlopen bij Medyka voel ik - hoe vreemd ook - de rust over mij heen komen. Nu ligt de focus alleen nog maar op de dieren en de dierenbeschermers. We gaan alles wat er binnen ons kunnen ligt, doen

Bij het tankstation worden we vrolijk begroet door een pup, die waarschijnlijk door de medewerkers daar verzorgd wordt.

Yasha de kameel en Mascha de ezel in de opvang van Pegasus.

om te helpen. Deze motivatie overstemt alles. We overnachten in Lviv. Deze plek voelt al een beetje vertrouwd omdat we hier tijdens onze vorige reis ook een paar nachten verbleven - en hier ontmoeten we ons beveiligingsteam. De volgende dag vroeg op; eerste stop is Odessa, in het zuidoosten. Ik vergeet het wel eens, als ik aan het plannen ben waar ik graag naartoe zou willen, hoe groot Oekraïne is. De reis van Lviv naar Odessa is een lange rit in de auto maar door een prachtig landschap. Bossen, uitgestrekte landerijen en dorpjes wisselen elkaar af. Het ziet er eigenlijk allemaal heel goed uit - maar dat is het natuurlijk niet. Als we de oranje zone ingaan, stoppen we bij een tankstation. De kogelwerende vesten moeten op maat worden gemaakt en terwijl ik nog een interview doe, zie ik dat mijn collega's de helmen passen. Dan dringt het toch wel door dat dit niet een gewone werkreis is.

Kogelwerende vesten

Odessa ligt in de rode zone, omdat er vanuit de Zwarte Zee aanvallen op de stad worden uitgevoerd; soms dagen en nachten achter elkaar. Als het luchtalarm afgaat, moeten we de kogelwerende vesten aan. Bij het laatste tankstation stoppen we langer om even wat te eten en live

verslag te doen op Meta/Facebook. Een hondje komt ons vrolijk tegemoet lopen. Spierwitte tandjes en speels gedrag - overduidelijk een pup! Gelukkig ziet ze er goed uit. Waarschijnlijk krijgt ze voedsel van de medewerkers van het benzinestation en aandacht van klanten. Dan hebben we haast, want als de avondklok ingaat, moeten we in het hotel gearriveerd zijn. En weer krijgen we een veiligheidsinstructie. Kogelwerend vest naast het bed net als een stapeltje kleren, paspoort en telefoon. Als het luchtalarm afgaat, heb je maximaal 5 minuten om je aan te kleden en het vest aan te trekken. Dan naar

beneden naar de schuilkelder. Van de mensen die hier in de buurt wonen, weet ik dat dit precies is wat hen inmiddels helemaal heeft opgebroken. Iedere nacht - soms zelfs een paar keer - eruit omdat het luchtalarm afgaat. We gaan het zien. Ik ga slapen. Voor het eerst met een kogelvrijvest naast mij. Onwerkelijk...

In de winter ijskoud

Het eerste werkbezoek is aan de Odessa Cats Crew. Een groep van fanatieke dames zorgt voor een grote groep katten die op straat terecht zijn gekomen. Ze voeren de dieren, winnen vertrouwen en vangen ze daarna voor castratie. We spreken af met Ira in het park waar een grote groep katten afhankelijk is van haar zorg. Zo mooi om te zien hoe alle katten naar ons toe komen rennen wanneer Ira hen roept. Helaas is het geen optie om alle katten te vangen en naar een dierenasiel te brengen. Het zijn er te veel en alle opvangplekken zitten bomvol. 's Zomers nog niet zo erg, maar in de winter is het ontzettend koud in Odessa. En dus hebben we met House of Animals vorig jaar kattenhuisjes gefinancierd. Ze staan door de hele stad! Het mooie is dat niet alleen de mensen van Odessa Cats Crew de dieren eten geven, maar ook buurtbewoners die het initiatief omarmen. Daarbij hebben basisschoolkinderen huisjes vrolijk beschilderd. Het is hartverwarmend om te zien hoe een relatief kleine groep vrijwilligers met zoveel energie en liefde onder zo moeilijke omstandigheden zoveel kan bewerkstelligen en impact heeft. Voor het eerst hoor ik tijdens onze tocht door de (prachtige!) stad hoe het afweersysteem raketten tegenhoudt. Het zijn een soort knallen. Ira hoort het ook en na meer dan een jaar oorlog schrikt ze nog steeds.

Waterramp door dambreuk

De dierenopvang die daarna op het programma staat is Pegasus in Dnipro, een opvang voor meer dan duizend dieren die wij ontzettend veel steun hebben gegeven. Hondenverblijven, stallen voor hoefdieren, een generator... Het is het asieltje dat het dichtst bij de vuurlinie ligt. Het aantal opgevangen dieren is sinds de oorlog verdubbeld. Elke dag komen er nieuwe bij. En nu met de waterramp door de dambreuk is de situatie nog veel nijpender geworden. Fit voelen we ons niet. Het grootste deel van de nacht zaten we in een schuilkelder. Angst voelde ik niet, maar wel een grote bezorgdheid voor de mensen in Odessa - naast Dnipro waar wij op

Een beschermeling van City of Dogs.

dat moment zijn, blijkt ook Odessa doel van een grote aanval geweest te zijn. En bezorgdheid om de mensen van Pegasus. Olga bijvoorbeeld vertelde ons geen schuilkelder te hebben. Zij en haar familieleden (inclusief oma) en de huisdieren gaan tijdens het luchtalarm in de gang zitten, want daar zijn geen ramen.

Want dat is mij wel inmiddels duidelijk. Als het gebouw waar je in zit niet wordt geraakt door een bom of raket maar de inslag is dichtbij, dan vliegen de ruiten eruit. Door de kracht worden mensen letterlijk tegen de muur gesmeten. Mensen, maar ook dieren! Yasha de kameel, Mascha de ezel en al die 1000 dieren alleen al bij de opvang van Pegasus... En die ongelooflijk lieve dame van Miauw Gaw in Dnipro die thuis een opvang voor katten creëerde. Ze kunnen geen kant op.

Hoe zal het morgen zijn?

Bij het ontbijt krijgen we te horen dat het afweersysteem van Oekraïne wederom effectief was. Er zijn geen doden en gewonden gevallen. Wat een geruststelling. Van de andere kant: dit is vandaag. Hoe gaat het morgen zijn? En overmorgen? De mensen in dit gebied leven al meer dan een jaar in deze angst. En als je al niet meer bang bent, dan toch zeker doodmoe van het steeds maar weer wakker worden van de sirene.

»Mijn hart huilt bij het lezen van de noodkreten van onze partners«.

Bij Odessa Cats Crew is het aanpoten om alle dieren te voorzien van zorg en voedsel - met gevaar voor eigen leven.